

PROLOGAS

Šaltoje naktį žiežirbuodamos plėvojo oranžinės liepsnos. Laužo šviesoje šmėkščiojo šiurkščios žolės tyruose susigūžusių dvikojų siluetai.

Tolumoje pasirodė du balti žiburiai, pranešdami, kad artinasi pabaisa. Ji kriokdama prašvilpė Griaustinio taku, kylančiu į dangų, ir gaižiai pasmardino orą.

Tyrų pakraštyje sukrotėjo katė, tamsoje sužėrėjo jos akys. Smailios ausys sutrūkčiojo, paskui prigludo prie galvos nuo triukšmo. Paskui ją ant purvinos žolės viena po kitos išsėlino daugiau kačių nuleistomis uodegomis. Jos uodė aitrų orą, perkreipusios snukius.

– O jei dvikojai mus pamatys? – sušnypštė viena kačių.

– Nepamatys, – atsakė didelis katinas. Jo akyse it gintariniuose skrituliukuose atsispindėjo laužo ugnis. – Naktį jie prastai mato. – Ir nupėdino į priekį. Liepsna apšvietė juodus ir baltus kailio lopus ant galingų pečių. Katinas uodegą laikė iškėlęs, nes norėjo padrąsinti klaną.

Bet kitos katės drebėdamos gūžėsi tarp žolės. Vieta buvo keista. Pabaisų krioksmas rėžė jų jautrias ausis, o aitri smarvė graužė šnerves.

– Aukštoji Žvaigžde, – pilka valdovė nesmagiai vikstelėjo uodega, – kodėl mes atėjom čia?

Juodmargis katinas atsisuko.

– Mes buvom išvyti iš visur, kur tik mėginom įsikurti, Pelenakojė. Gal bent čia niekas nedrums ramybės, – sukniaukė jis.

– Ramybės? Čia? – nepatikliai pakartojo Pelenakojė. Ji prisitraukė kačiuką ir pasikišo po pilvu. – Prie laužo ir pabaisų? Mano kačiukams grės pavojus!

– Namie jis mums irgi grėsė, – priminė kitas balsas. Į priekį prasibrovė juodas katinas, šlubuodamas kreiva letena, ir įsistebeilijo į gintarines Aukštosios Žvaigždės akis. – Neįstengėm atsiginti nuo Šešėlio klanu, – sušnypštė jis. – Net savo stovykloje!

Kelios katės nerimastingai sukniaukė, prisiminusios siaubingą mūšį, po kurio buvo išvarytos iš namų miško pakraščio aukštumoje.

– Gal Sudužusi Žvaigždė ir jo kariai mus tebepersekioja, – suaimanavo jaunas mokinys.

Kniauksmas atkreipė vieno dvikojų prie laužo dėmesį. Jis svirduliuodamas atsistojo ir įsispoksojo į tamsą. Katės iškart nutilo ir dar labiau prisiplojo prie žemės. Net Aukštoji Žvaigždė nuleido uodegą. Dvikojis suriko ir metė jų pusėn kažkokį daiktą, šis pralėkė klanui virš galvų ir sprogo ant Griaustinio tako, pažirdamas aštriomis kaip dygliai skeveldrėlėmis.

Pelenakojė krūptelėjo, nes šukė kliudė petį, bet tylėjo, savimi dengdama persigandusį kačiuką.

– Pritūpkit, – sušnypštė Aukštoji Žvaigždė.

Dvikojis nusispjovė ir vėl atsisėdo prie laužo.

Katės valandėlę luktelėjo, paskui Aukštoji Žvaigždė vėl atsistojo.

Pelenakojė irgi atsistojo, krūpčiodama iš skausmo petyje.

– Aukštoji Žvaigžde, ko gero, mes čia nesaugūs. O ką esame? Neužuodžiu jokio grobio.

Aukštoji Žvaigždė ištiesė kaklą ir švelniai pasitrynė snukiu į valdovės galvą.

– Žinau, kad esi alkana, – atsiliepė jis. – Bet čia grėsmė mažesnė negu senojoje vietoje ar dvikojų laukuose ir miškuose. Pažiūrėk, kokie tyrai. Net Šešėlio klanas mūsų čia neatseks. Šunų neužuodžiu, o šie dvikojai vos pastovi. – Jis atsisuko į juodąjį katiną kreiva letena. – Klišakoji, – paliepė, – pasiimk Vienaūšį ir eikit medžioti. Ten, kur dvikojai, būna žiurkių.

– Žiurkių? – pasibaisėjo Pelenakojė, kai Klišakojis ir mažesnis rudas rainis nušuoliavo. – Jos ne geriau už varnų išėdas!

– Cit! – sušnypštė rainė šalia jos. – Geriau būti žiurkes negu dvesti badu.

Pelenakojė suraukė snukį ir pradėjo laižyti susitaršiusį kačiuko kailiuką už ausyčių.

– Reikia naujos stovyklavietės, Pelenakoje, – švelniau sumurkė rainė. – Ryto Žiedas turi pailsėti ir paėsti. Ji tuoj atsives kačiukų, jai negalima nusilpti.

Iš tamsos išniro Klišakojis ir Vienaūšis.

– Teisybę sakei, Aukštoji Žvaigžde, – sušuko Klišakojis. – Visur trenkia žiurkėmis, be to, radau vietą prisiglausti.

– Parodyk, – paliepė Aukštoji Žvaigždė, uodegos mostu suburdamas klaną.

Katės budriai nusėlino tyrais paskui Klišakojį. Šis vedė juos prie paaukštinto Griaustinio tako, ant jo milžiniškų akmenų kojų laužo liepsna metė šešėlius. Virš galvos kriokdama pradundėjo pabaisa, ir sudrebėjo žemė. Bet net mažiausias kačiukas jautė, kad reikia tylėti, ir virpėjo nekniaukdamas.

– Čia, – pasakė Klišakojis ir sustojo prie dviejų kačių aukščio olos. Į žemę nuožulniai leidosi juodas tunelis. Jame tryško versmė. – Vanduo gėlas, – pridūrė Klišakojis. – Gerti galima.

– Dieną naktį letenos bus šlapios, – pasiskundė Pelenakojė.

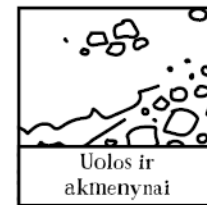
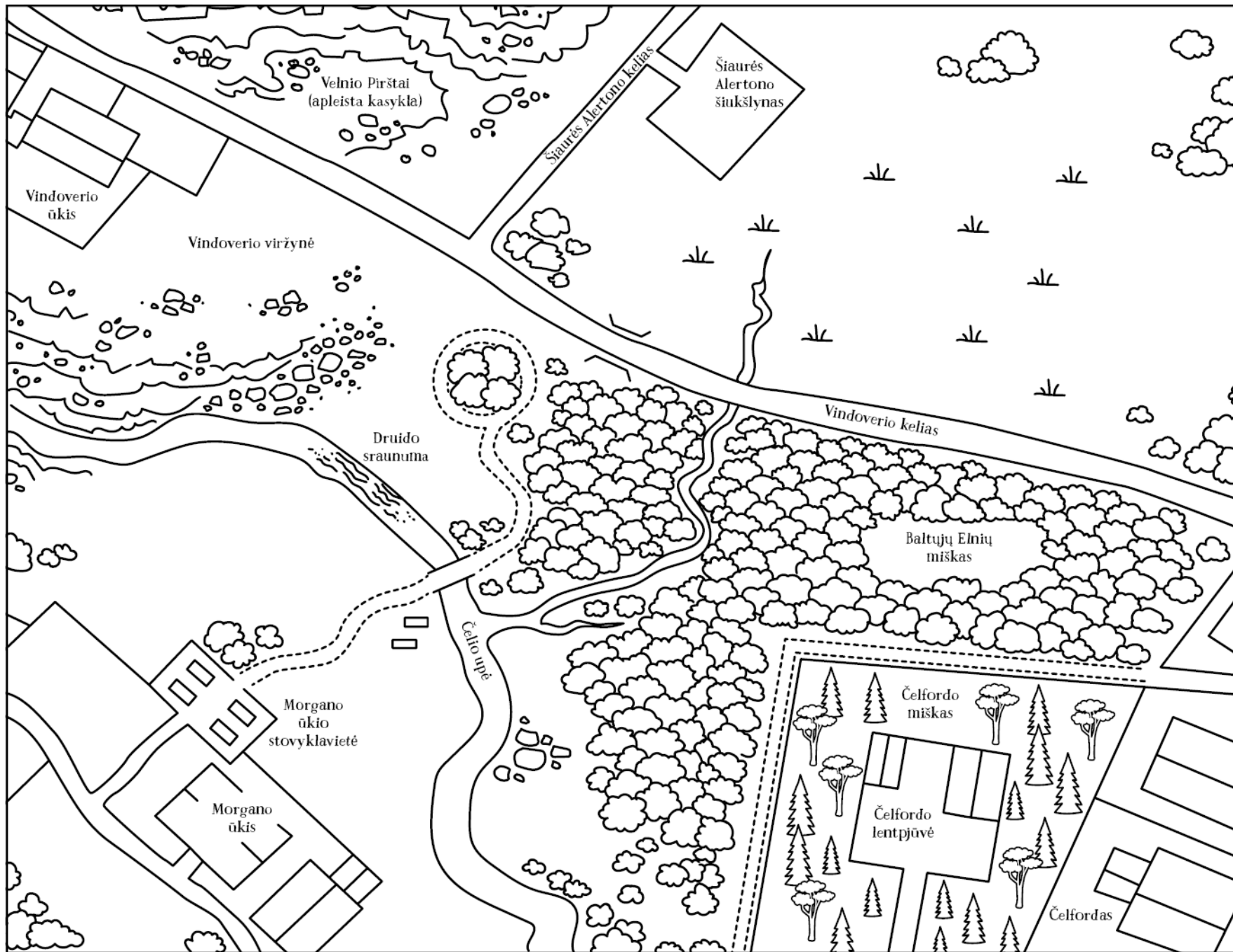
– Aš buvau viduje, – tarė juodasis katinas. – Šaltinis neužima viso urvo, lieka vietos. Bent dvikojai ir pabaisos negrės.

Aukštoji Žvaigždė žengė į priekį ir pakėlė smakrą.

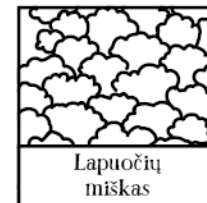
– Vėjo klanas labai ilgai keliavo, – paskelbė jis. – Nuo tada, kai Šešėlio klanas išvarė mus iš namų, praėjo beveik mėnulis. Orai vėsta, netrukus prasidės plikų šakų laikas. Rinktis nėra iš ko, reikia likti.

Pelenakojė prisimerkė, bet nutylėjo ir tylomis nudūlino paskui klaną. Katės vorele pasuko į tamsų tunelį.

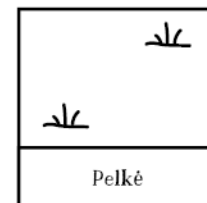
D V I K O J Ū K E L I A I

Uolos ir
akmenynai

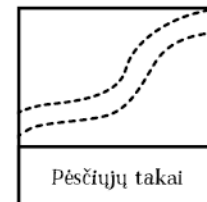
Lapuočių
miškas

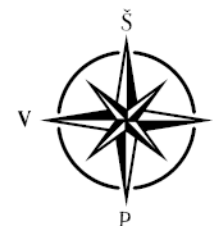
Pelkė

Spygliuočių
miškas

Pėsčiųjų takai

K A Č I Ū K E L I A I

